

заздалегідь вчити напам'ять і говорити вголос те, що запам'ятали, але щоб навчити своїх однолітків, вони повинні добре розуміти проблему. Студенти можуть взяти на себе провідну роль у цій діяльності, вибравши сферу інтересів у рамках предмета. Надання студентам такої автономії допомагає їм розвинути почуття причетності до предмета та відповідальності, підвищує їхню впевненість, стимулює самостійне навчання, покращує навички презентації (Машкіна, 2018).

Отже, інноваційна діяльність є особистісною якістю кожного майбутнього вихователя закладу дошкільної освіти, визначає можливості студента до сприйнятливості педагогічних інновацій, рівень його особистісно-професійного саморозвитку. Інноваційні технології мають невичерпні можливості в підготовці здобувачів освіти, у формуванні та розвитку їхньої особистості, удосконаленні провідних індивідуально-психічних і професійних якостей, збагаченні світоглядно-культурологічної, психолого-педагогічної та фахово-методичної підготовки, у формуванні педагогічної майстерності студентів як майбутніх вихователів закладів дошкільної освіти.

Список використаних джерел

1. Балаєва К. С. Підготовка майбутніх вихователів дошкільних навчальних закладів до застосування інноваційних технологій у професійній діяльності : дис. ... кандидата пед. наук. Івано-Франківськ, 2015. 294 с.
2. Дичківська І. М. Інноваційні педагогічні технології. Київ: Академвидав, 3-тє видання, виправлене, 2015. 304 с.
3. Машкіна Л. Теоретичні засади інноваційно-професійної підготовки майбутніх педагогів. *Педагогічний альманах*. Херсон, 2018. Вип. 38. С. 114–119.

Таранцева Олена Олександрівна

РЕСУРСНО-ОРІЄНТОВАНЕ НАВЧАННЯ МАЙБУТНІХ ХОРЕОГРАФІВ ПІД ЧАС ПРАКТИКУМУ З ТЕАТРАЛЬНОГО ТАНЦЮ

Підготовка майбутніх хореографів під час практикуму з театрального танцю передбачає формування необхідних теоретичних знань, умінь і навичок виконання стильових напрямів театрального танцю: танець «модерн» (різновиди «модерн-джаз-танець», експресіоністичний танець, «contemporary dance», «стилізований народний танець», «анкоку-буто»), неокласичний танець і джаз-танець (Погребняк, 2021).

Система ресурсно-орієнтованого навчання майбутніх хореографів як реалізація сукупності педагогічних технологій – кайдзен-технологія, хмарні технології, вебтехнології, технологія освітніх проєктів, майндмеппінг, мобільне навчання, використання відеоконтенту тощо (Kononets, Ilchenko, Mokliak, 2020) під час практикуму з театрального танцю включає такі підсистеми:

Рис. 1. Система ресурсно-орієнтованого навчання майбутніх хореографів під час практикуму з театрального танцю

Мотиваційно-цільова підсистема включає мотивацію майбутніх хореографів під час практикуму з театрального танцю до формування необхідних теоретичних знань, умінь і навичок виконання стильових напрямів театрального танцю.

Змістово-процесуальна підсистема практикуму з театрального танцю вміщує три змістові модулі:

- Змістовий модуль 1. Танець «модерн» як стильовий напрям сучасного театрального танцю.
- Змістовий модуль 2. Неокласичний танець як стильовий напрям театрального танцю.
- Змістовий модуль 3. Джазовий танець як стильовий напрям сучасного театрального танцю.

Цю підсистему підсилюють методи викладання театрального танцю, дидактично доцільних у межах практикуму:

- методи отримання теоретичних знань стильових напрямів театрального танцю (міні-лекції, інтерактивні лекції, відео за запитом, майстер-класи викладачів та відомих хореографів тощо);
- постановка уроків практикуму, орієнтованих на розвиток інтересу до театрального танцю з використанням педагогічних технологій ресурсно-орієнтованого навчання;
- методи візуалізації практичних вправ (наочність виконання рухів, танцювальних кроків, хореографічних пас і комбінацій театрального танцю, схеми танців тощо);
- вербально-образні методи навчання театрального танцю та оволодіння власним тілом і м'язами;

- практичні методи навчання театрального танцю (багаторазове повторювання вправ, їх комбінацій і поєднань, метод імпровізації типу сольна і ансамблева, вільна і обмежена, колективна гра тощо);

- методи самоосвіти (спрямовані на виховання у майбутніх хореографів самоконтролю і здатності до самонавчання).

Також ми погоджуємося з Л. Сало і доповнюємо цей перелік такими інноваційними методами:

- *менторинг креативного процесу*, що активізує мета-когнітивні навички майбутніх хореографів шляхом розмивання чи виокремлення відносин між мистецькими намірами, студійною практикою та новими формами і значеннями;

- *критика під час репетицій*, котра культивує хореографічний винахід, його оцінку і визначає методи, щоб максимізувати цінність студійної роботи з танцюристами;

- *провокативні майстерні* передбачають залучення різноманітних технік «мислення в русі» з метою відкриття різних шляхів розкриття хореографічного номеру. Практика також враховує інтерпретаційну та оціночну перспективи майбутніх хореографів, розкриваючи різні способи сприйняття та оцінювання хореографічного матеріалу (Сало, 2021).

Навчально-методична підсистема включає навчально-методичні посібники, електронні посібники, відеоматеріали, які рекомендовано студентам для опанування змістом практикуму.

Цінною складовою навчально-методичного забезпечення вважаємо книгу Ж. Сміт-Отард «Композиція танцю» («Dance Composition»), однієї із зарубіжних дослідниць ресурсно-орієнтованого навчання (Smith-Autard, 2000). Вона охоплює різноманітні теми, такі як: *аспекти матеріального змісту* – про рух і його значення; *методи навчання танцю*, зокрема початок, використання мотиву в композиції, розгортання мотиву для групи, форми танцю, елементи структури, стиль, імпровізація в процесі побудови, альтернативні та експериментальні підходи до композиції танцю; *ресурсно-орієнтоване навчання у композиції танцю та використання новітніх технологій*; *відступ від процесу*: творча свобода композитора; практичні завдання для студентів.

Презентаційно-результативна підсистема включає низку освітньо-хореографічних івентів, під час яких студенти демонструють результати навчально-виконавської діяльності та усього того, що вони навчилися під час практикуму з театрального танцю.

Список використаних джерел

1. Погребняк М.М. Нові напрями театрального танцю ХХ - початку ХХІ ст.: історико-культурні передумови, крос-культурні зв'язки, стильова типологія. (Автореф. дис. д-ра мистецтвознавства). Київ, 2021. 40 с.

2. Сало Л. В. Професійна підготовка фахівців з хореографії в університетах США. (Дис. канд. пед. наук). Умань, 2021. 322 с.

3. Kononets N., Ilchenko O., Mokliak V. Future teachers resource-based learning system: experience of higher education institutions in Poltava city, Ukraine. *Turkish Online Journal of Distance Education-TOJDE*. July 2020. Volume. 21. Number: 3 Article 14. P. 199–220.
4. Smith-Autard J. *Dance Composition*. New York : Routledge, 2000. 194 p.

**Тихонович Надія Олексіївна
Ільченко Олена Юріївна**

ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ НАВЧАННЯ В ПРОЦЕСІ ПІДГОТОВКИ СУЧАСНОГО ВЧИТЕЛЯ

Сучасна педагогічна наука характеризується пошуком інновацій, спрямованих на створення умов формування і розвитку цілісної, творчої, вільної особистості, здатної до соціалізації, адаптації й самореалізації в суспільстві, а також розкритті суті інноваційних підходів у навчальному процесі та врахуванні основних компонентів впливу на їх реалізацію.

По мірі розвитку технічного прогресу та у зв'язку із швидкозмінною реальністю зростає необхідність у висококваліфікованих фахівцях, адаптованих до умов сьогодення, здатних прийняти виклики сучасності, підготовку яких і має на меті сьогодняшня вища, зокрема педагогічна, освіта.

Зрозуміло, що підготовка нового, сучасного вчителя вимагає нових методів та підходів, зокрема застосування інноваційного навчання, зорієнтованого на формування готовності особистості до динамічних змін у соціумі за рахунок розвитку творчих здібностей, різноманітних форм логічного та образного мислення, а також здатності до співробітництва з іншими людьми [1].

Впровадження й утвердження нового в освітній практиці зумовлене позитивними трансформаціями, тобто повинні стати засобом вирішення актуальних завдань для конкретного навчального закладу і витримати експериментальну перевірку для остаточного застосування інновацій. Передусім це має полягати: у сучасному моделюванні, організації нестандартних лекційних, практичних, семінарських занять; індивідуалізації засобів навчання; використанні кабінетного, групового і додаткового навчання; факультативного, за вибором студентів, поглиблення знань; проблемно-орієнтованого навчання; науково-експериментального навчання при вивченні нового матеріалу; розробці нової системи контролю оцінки знань; застосуванні комп'ютерних, мультимедійних технологій і навчально-методичної продукції нового покоління [4].

Інноваційні технології у закладах вищої освіти характеризують як технології, засновані на нововведеннях: організаційних (пов'язаних із оптимізацією умов освітньої діяльності), методичних (спрямованих на оновлення змісту освіти та підвищення її якості); які дозволяють студентам: ефективно використовувати навчально-методичну літературу та матеріали; засвоювати професійні знання; розвивати проблемно-пошукове мислення;